

(Нови репортер, 22.07.2009)

Иако већ двије деценије предњаче у псеудонаучном распродању о «српској митоманији», актери бошњачког политичког и медијског естаблишмента у протеклим данима утркивали су се у креирању најневјероватнијих теорија завјере. Повод за таласе хистерије била је одлука Европске комисије, саопштена 15. јула, да од 1. јануара 2010. буде укинут визни режим за Србију, Црну Гору и Македонију. Од земаља западног Балкана, на тој листи нису се нашле Босна и Херцеговина и Албанија. Довољан повод да знаменити мислилац црвено-зелене провенијенције Мухамед Филиповић заврши до неба о вишевјековној завјери хришћанског Старог континента против муслиманских народа, а да му се у тој небулози придруже дежурни адвокати Сарајева на западној јавној сцени – Педи Ешдаун, Дорис Пак, Кристијан Шварц-Шилинг, Данијел Кон-Бендит и слична љигава клијентела.

Поменута колекција лунатика, праћена хором башчаршијских страначких лидера и милитантних «новинара» из истог миљеа, смртно озбиљно разглаба о томе како Брисел чини «смртни гријех», јер, забога, «награђује злочинце, а кажњава жртве», тако што Београд добија несметан приступ такозваној шенгенској зони држава-чланица Европске уније бар једну сезону прије административног центра тамног вилајета. У језгру патолошке гадости, односно, кукњаве о гетоизацији «добрих Бошњака» и фаворизовању «геноцидних» православних комшија, налази се огољена мржња. С њом није могућ рационални дијалог и треба јој допустити да изједе оне који су јој склони. Врх те планине ступидарија јесте тврдња највећих конзумената западне подршке од Другог свјетског рата до данас - да је Хавијер Солана ревноснији адвокат Србије у ЕУ и од самог Карла Билта?! Док се очекује да се на листи раскринканих «српских шпијуна» појаве Мадлен Олбрајт, Весли Кларк и Ричард Холбрук, није на одмет провјерити шта се крије испод плашта «аргумената», којим се невјешто камуфлира непатворени шовинизам «увријеђеног» Сарајева.

Рекордери из дијаспоре: Лајтмотив актуелног нарицања с те адресе је фантазија о томе да Хрвати и Срби из БиХ, захваљујући праву на двојно држављанство, помоћу пасоша Хрватске и Србије јурцају с краја на крај планете, док је фрустрираним бошњачким «глобтротерима» то онемогућено. Хрвати с ове стране границе, наравно, одавно имају «путовнице» матичне земље, али им већ годинама озбиљну конкуренцију у посједовању таквих исправа представља знатан број Бошњака. Засада непознат, али, у сваком случају, далеко већи од званичног податка о 2.500 становника Републике Српске,

који су до сада искористили могућност да стекну путне документе Србије.

Шта то говори? Да запјенушани творци парола о «исламофобији Брисела» заборављају важан детаљ - за путовања није потребна само виза, већ и новац. Шта вриједе отворене границе развијених земаља за становнике БиХ, било да живе у Федерацији или РС, ако они немају пара да оду ни до сусједне општине у властитом ентитету или земљи? Али, елементарна реалност не дотиче острашћене «бх. патриоте», као ни њихову браћу и сестре из лажних мултиетничких структура. Хибрид псеудограђанских партија и невладиних организација са централом у Сарајеву емитује идентичну музику, илуструјући је другачијим текстовима. Уз издашну помоћ иностраних донатора, из тог правца се у читавом постдејтонском периоду неуморно пласира стереотип према коме између припадника три народа у овој земљи постоји анимозитет зато што «нису видјели довољно свијета» и «упознали различите културе и менталитете». Уколико је та теза тачна, а није, како ћемо онда објаснити чињеницу да бошњачка дијаспора из БиХ има тврђе и радикалније ставове о међунационалним односима у БиХ од сународника у матици, иако је таква врста «рекорда» тешко замислива. Њихов доминантни екстремизам веома је лако утврдити, било непосредном комуникацијом, било увидом у форуме на Интернету које посјећују емигранти из БиХ са разних меридијана. По дану раде, навече вјероватно излазе са људима свих нација и раса, а онда пред спавање, куцајући на тастатури, искаљују бијес на српским и хрватским политичарима у Босни и Херцеговини. Наравно, вођени етничком нетрпељивошћу.

Зато не треба да чуди констатација некаквог «Бошњачког фронта» из Шведске да у БиХ живе «два деструктивна и један конститутивни народ», као ни вишегодишње дјеловање опскурног «Конгреса Бошњака Сјеверне Америке» у складу са истом матрицом, фокусираном на фанатичне покушаје елиминације РС. При томе им, наравно, не пада на памет да провјере колико је муџахедина након рата «заборавило» да се врати у Мароко, Алжир, Саудијску Арабију и друге егзотичне дестинације. То је довољна основа да се егзактно утврди зашто је Бриселу било једноставније да задржи какву-такву рампу за ту врсту «туриста», него да призива репризу 11. септембра у метрополама чланица ЕУ које су пратиле Вашингтон у блискоисточним походима, с циљем одбране светог тројства «демократија - људска права – нафта».

Дисање за врат: Са разним институцијама и појединцима које ових дана потписују патетичне петиције против задржавања визног режима за БиХ могуће је сложити се само у једном запажању - процедура за добијање виза углавном је непријатна и понижавајућа, јер подразумева комуникацију са нељубазним особљем у амбасадама и вишечасовно чекање у редовима. Било би сјајно да нема тог повода за сагласност са силним «хелсиншким одборима». Мјера би била схватљивија када би била досљедно примјењивана на остатак планете. Међутим, пука шетња улицама западних метропола

даје нам до знања да су у њима трајно насељене читаве колоније људи из држава у којима су се још драстичније кршиле цивилизацијске норме него у БиХ, од Бангладеша до Судана, па је нервоза због задржавања визног режима разумљива, бар у том сегменту.

Ипак, неопходно је осврнути се на још једну бесмислицу - визни режим не спречава грађане Босне и Херцеговине да «слободно путују», укључујући и оне који данас највише тргају кошуље са њедара због контроверзног ограничења. Не, та рестрикција их, прије свега, онемогућава да се несметано и масовно насељавају у земље ЕУ. Мало ко може да се пожали да није добио визу за посјету државама шенгенског простора, ако је имао иоле рационално образложење – туристичко, пословно или породично. Нормално, уз гаранцију да га тамо неко очекује и да ће се вратити за неколико дана, недјеља или мјесеци. Али, када негодовање долази од усијаних глава, расположених за колективну сеобу на Запад, уз задржавање права на љетовање у БиХ, по могућности испражњеној од сувишних «деструктивних народа», бошњачка «трагедија» добија другачију димензију.

Ону у којој је јалова прича о «добрим Босанцима и Херцеговцима свих вјера», заустављеним у ходу ка евроатлантским интеграцијама због «злих политичара – манипулатора». Сваки народ има представнике какве заслужује, без обзира на то колико су они антипатични и декадентни, у низу случајева.

«Заоштрена национална реторика» може да буде средство за побољшање изборног резултата, али, степен међуетничке дистанце у БиХ не би био ништа мањи и да су на власти људи са апсолутно анационалним или наднационалним схватањима. Мало је вјероватно да они имају одговоре на једноставна питања: Како то да заједнички живот Хрвата, Бошњака и Срба није био могућ на нивоу Југославије, а наводно јесте на нивоу БиХ, која је њена умањена верзија? Како то да већина Бошњака, Срба и Хрвата има различит став о скоро сваком важнијем политичком догађају из садашњости, ближе и даље прошлости? Заблуда је да се економска и социјална питања могу озбиљно рјешавати, ако се претходно не деси национално-политички расплет у БиХ. Најлогичније би било – онакав у коме би претходна питања била сувишна, јер би постојали услови да једни другима не дишемо за врат.

Све у свему, покретљивост људи може допринијети њиховој флексибилнијој и опуштенијој комуникацији. Али, поента је у глави, а не у окружењу. Човјек може спознати универзалне истине у Сахари, а интелектуално и духовно вегетирати на Менхетну. У том контексту, њемачки мислилац Имануел Кант, који је створио импресиван филозофски опус, а током читавог живота није напуштао родни Кенигсберг, сигурно није усамљен

примјер.

Као што у БиХ нису ријетке биографије какве имају Мустафа Церић, Сулејман Тихић, Харис Силајџић, Златко Лагумџија... Боравили су на разним локацијама, од Њујорка до Џакарте, па то није препрека да буду опсједнути блокадом Вијећа народа РС, уз помоћ фамозног Клуба Бошњака у том тијелу. Ако се они не узбуђују због могућности да Републику Српску паралише та врста опструкције, зашто би се популација између Требиња и Новог Града узрујавала због чињенице да ће БиХ бити ослобођена визног режима са земљама ЕУ пола године или годину након Србије?

«Страшно». Ипак, не страшније од чињенице да је РС суочена са ликовима који умишљају да су станодавци у читавој БиХ. У тим злокобним маштаријама, «подстанари» из Републике Српске морају да им плаћају станарину, с тим да је пожељно да новац шаљу поштом, не појављујући се у «закупљеном простору».